ČLOVEK ZA ČLOVEKOM — Nina Gubišová: Keď počúvam kritiku dnešnej mládeže, pozývam ľudí pozrieť sa do našej Klubovne

Datum	19.10.2026
Subjekt	Človek v ohrození
Region	Slowakei
Kategorie	Soziale Dienste, Bildung, Menschenrechte

V sérii rozhovorov Človek za človekom som sa rozprávala s Ninou Gubišovou, komunitnou koordinátorkou pre Žilinský kraj a čerstvou držiteľkou ocenenia „pracovníčka s mládežou“.

Keď si Nina Gubišová preberala ocenenie za prácu s mládežou v Žilinskom kraji, myslela aj na ľudí, bez ktorých by svoju prácu nemohla robiť. **„Veľmi by som chcela, aby zaznelo, že to nie je iba o mne. Ani tá cena, ani moja práca,“ zdôraznila viackrát aj počas nášho rozhovoru.**

*Séria rozhovorov **ČLOVEK ZA ČLOVEKOM** prináša pohľad na ľudí, ktorí stoja za organizáciou Človek v ohrození aj za konkrétnou pomocou druhým. Predstavuje tých, ktorí pracujú v teréne, aj tých, ktorí pomoc koordinujú spoza stola. Cez ich príbehy, motivácie a každodenné výzvy ukazuje, že za každou pomocou stoja obyčajní ľudia, ktorí sa rozhodli robiť neobyčajnú prácu.*

K mladým ma priviedli dobrovoľníci

V našej žilinskej Klubovni som ešte nebola. Ako by si mi ju predstavila – koho by som tam stretla a čo by sa tam práve mohlo diať?

Určite by si tam stretla nejakú skvelú babu, dievčinu, ženu, pretože v Žiline sme čisto ženský kolektív. Stretla by si Veroniku, psychologičku Oksanu, našu sociálnu pracovníčku Evku, Alenku alebo mňa. Jedna z nás alebo viaceré tam určite sme. Potom veľmi záleží na tom, kedy by si prišla – či cez prázdniny, alebo počas školského roka, doobeda či poobede.

Najživšie je tam určite poobede, keď sú v Klubovni väčšinou mladí ľudia. Povedali sme si, že tento priestor budeme používať na to, na čo ho chcú používať oni. Posledné tri roky je to väčšinou doučovanie ukrajinských detí, ktoré doučujú naši slovenskí dobrovoľníci. Takže keby si prišla poobede, takmer určite by si tam stretla mladých ľudí, ktorí sa niečo učia.

K mladým ľuďom sa ešte dostaneme, ale najprv sa vráťme k tvojim začiatkom. Čomu si sa venovala pred príchodom do Človeka v ohrození a čo ťa priviedlo práve k nám?

S manželom máme v Žiline malú IT firmu a predtým som pracovala viac-menej v nej. Keď vypukla vojna na Ukrajine, obaja sme hneď išli ako dobrovoľníci pomáhať do mesta.

U mňa sa to postupne vyvinulo tak, že som pomáhala aj osem či viac hodín denne. Vtedy prišla do Žiliny organizácia Človek v ohrození, uvažovala o založení pobočky a hľadala zamestnancov. Vtedajšia regionálna koordinátorka ma vlastne ukecala, aby som sem išla pracovať. Nikdy som nechcela pracovať pre niekoho iného a dlho som zvažovala, či sa zamestnám, pretože som sa chcela venovať hlavne svojim deťom. Som tu však už vyše štyroch rokov a vôbec to neľutujem.

Bola práca s deťmi a mladými ľuďmi niečo, čomu si sa vždy chcela venovať, alebo si sa k nej

dostala postupne?

Asi postupne. Sama mám doma dvoch tínedžerov – dcéru a syna. Rozprávať sa s mladými ľuďmi mi bolo vždy blízke, ale k práci s nimi som sa dostala postupne. Začínala som skôr s dospelými. Keď premýšľam, kde sa to zlomilo, bolo to asi pri dobrovoľníkoch a veľkom záujme o dobrovoľníctvo v našej organizácii. Dobrovoľníci ma úplne dostali. Väčšinou chcú pracovať s mladými ľuďmi a ja chcem pracovať s nimi. Takže práve cez dobrovoľníkov som sa asi dostala k práci s mládežou.

Keď si bola sama dieťa alebo tínedžerka, mala si pri sebe dospelého, ktorý ťa bral vážne a ktorému si dôverovala?

Mala som veľké šťastie. Boli to určite obaja rodičia, mama aj ocino. Nikdy nemali svoje roly striktne rozdelené, takže som sa mohla vyplakať u mamy aj u otca. Ale aj u starých rodičov či u tety, maminej sestry. Bola som obklopená skvelými dospelými. Aj ja som v živote všeličo vyviedla, ale oni boli vždy prví, za ktorými som išla.

Ovplyvnila táto skúsenosť aj to, ako dnes pristupuješ k mladým ty?

Určite. Minimálne v tom, že si uvedomujem, aké dôležité je mať v detstve dospelého, pri ktorom sa cítiš bezpečne. Nie každý má šťastie, že je to rodič. Myslím si, že pre niektorých som takouto osobou aj ja. Vedia mi povedať, čo ich trápi. Niekedy to spolu riešime, prípadne ich odporučím niekam ďalej. To, čo som zažila ja, chcem aspoň do nejakej miery odovzdať ďalej.

Aj povedať "nie" je prejavom dôvery

Čo všetko dnes zahŕňa tvoja práca v Žiline? Čo si máme predstaviť pod pojmom „komunitná koordinátorka"? Skús nám to priblížiť na konkrétnom príklade.

Myslím si, že mojou úlohou je prepájať komunity v Žiline, možno aj za hranicami mesta, a prípadne budovať nové. Keď som sa nad touto otázkou zamýšľala, ako veľmi pekný príklad mi napadlo divadlo, ktoré robíme.

Od začiatku vojny nacvičujeme s jednou ukrajinskou režisérkou divadlo. Takže niekedy poobede by si nás v Klubovni mohla vidieť aj pri nacvičovaní hry s ukrajinskými a slovenskými študentmi. Hráme v ukrajinčine a príde mi veľmi pekné, že slovenskí dobrovoľníci sú ochotní učiť sa ukrajinský text. Prepájanie komunít by nemalo byť stále iba jednostranné. Aj my môžeme niečo urobiť pre to, aby sa tu cítili prijatí. Mne ukrajinčina nikdy neprekážala a ani v Klubovni sme nikdy nezakazovali rozprávať sa po ukrajinsky. Keď máme predstavenie nacvičené, väčšinou sa prepojíme napríklad s nejakým slovenským folklórnym súborom a ideme vystupovať.

Súčasťou mojej práce je podľa mňa aj scitlivovanie verejnosti. Pred vystúpením máme príhovor, v ktorom vieme obecenstvu niečo odovzdať, na niečo upozorniť. Aj cez tento zážitok môže lepšie prijať napríklad ukrajinskú komunitu.

Na komunitnej práci sa mi páči, ako jedna vec nadväzuje na druhú. Naposledy sme vystupovali na Univerzite Palackého v Olomouci. Prišla sa na nás pozrieť aj jedna česká zubárka. Potom mi zavolala, že sme ju motivovali, aby aj ona urobila niečo dobré. Po našom vystúpení zavolala do detského domova v Olomouci a ponúkla deťom bezplatnú dentálnu hygienu štyrikrát do roka.

Takýchto príkladov, keď komunitná práca rozprestiera svoje chápadlá, zažívame viac. Aj pri doučovaní sa nám pomerne často stáva, že deti, ktoré niekto doučoval, potom samy doučujú ďalšie deti. Je to také prenášanie dobra.

Ako si získavaš dôveru mladých ľudí? Podľa čoho spoznáš, že sa pri tebe cítia dobre a môžu byť sami sebou?

Keď príde do Klubovne niekto nový, spolu si prejdeme pravidlá, ktoré tam máme. To mi príde veľmi dôležité. Moje najobľúbenejšie pravidlo je asi to, že majú právo povedať nie. Veľmi to zdôrazňujem. Pre mňa je vlastne ocenením, keď je náš vzťah na takej úrovni, že mi vedia povedať, ak niečo robiť nechcú.

Chvíľu to trvá, nevedia ma odmietnuť hneď. Myslím si však, že je to pre nich dôležité. Vidia, ako veľmi mi záleží na tom, aby sa tam cítili dobre. Nie každý rád spieva, takže nemusí spievať. Nie každý rád športuje, tak nemusí športovať. A nie každý mi chce odpovedať na otázku. Je úplne v poriadku povedať: „Nie, na toto odpovedať nechcem." Myslím si, že to oceňujú a aj preto sa v našej Klubovni cítia dobre. Môžu robiť to, čo chcú, a nemusia robiť to, čo nechcú.

Snažím sa na nich mať čas. Málokedy viem utnúť rozhovor s tým, že je päť hodín a idem domov. Väčšinou ho dotiahneme do nejakého konca. A nebojím sa s mladými ľuďmi rozprávať o čomkoľvek. Je mi jedno, akú tému prinesú. Aj keď o nej veľa neviem, normálne im to priznám, potom si niečo naštudujem a vrátime sa k tomu. Otvárajú témy od politiky až po vzťahy. Nebojím sa žiadnej z nich.

Dobrovoľníctvo sa jednou hodinou týždenne nekončí

Vo svojej ďakovnej reči si povedala: „Stojím tu aj vďaka dobrovoľníkom a dobrovoľníčkam, s ktorými denne pracujem a ktorí ma nabíjajú neskutočnou energiou a do našej Klubovne v Žiline prinášajú skvelé nápady." Je cítiť, ako si ich vážiš a ako rada s nimi pracuješ. Čo ti spolupráca s nimi dáva osobne?

Téma dobrovoľníctva je u mňa na esej. Máme obrovské šťastie na dobrovoľníkov a dobrovoľníčky. A možno to ani nie je šťastie, možno to majú podobne aj iné organizácie.

Keď počúvam, aká je dnešná mládež, a často sa o nej hovorí negatívne, vždy si poviem: „Príďte sa pozrieť do našej Klubovne, aká je dnešná mládež." Naši dobrovoľníci a dobrovoľníčky majú naozaj málo času. Sú to aktívne decká, majú krúžky, sú v školských parlamentoch. Napriek tomu je pre nich prioritou podeliť sa o svoj čas s deťmi, ktoré to potrebujú.

Úplne ma to dojíma. Som veľmi hrdá na to, akí mladí ľudia sú. Majú množstvo aktivít a aj tak si nájdu dve či tri hodiny týždenne, aby potiahli deti, ktoré možno nemali toľko šťastia. Nabíja ma to pozitívnou energiou a nádejou, že keď máme takýchto ľudí, bude to dobré aj v budúcnosti.

Čo privádza dobrovoľníkov a dobrovoľníčky do vašej Klubovne a ako s nimi nadväzujete spoluprácu?

Venujeme sa tomu intenzívne od začiatku nášho pôsobenia v Žiline. Najskôr sme oslovili stredné školy zapojené do programu DofE. Dali sme im vedieť, že sme tu a že by sme dobrovoľníkov a dobrovoľníčky veľmi uvítali. Postupne sa to rozbehlo, na začiatku sa prihlásili možno jedna či dve školy.

Vždy som škole dávala spätnú väzbu. Koordinátorkám dobrovoľníctva som posielala fotky a ukazovala, ako nám ich študenti pomohli. Dokonca som ich poprosila, či by decká nemohli dostávať pochvaly od triednej učiteľky alebo riaditeľa aj za toto, nielen za známky. Veď je to tiež školská aktivita. Jeden rok sa to podarilo a naozaj dostali pochvaly od triednej učiteľky.

So školami komunikujeme a dnes je to rozbehnuté natoľko, že nám jedno gymnázium úplne pokrýva naše potreby. Dobrovoľníkov už máme pätnásť a práve dnes mi prišli ďalšie dva e-maily od záujemcov.

Niektorí k vám prídu cez rozvojový program DofE a zostanú aj po splnení svojich povinností. Čo ich podľa teba motivuje vracať sa?

Do DofE si zaznamenávajú hodinu dobrovoľníctva týždenne, ale u väčšiny našich dobrovoľníkov to túto hodinu výrazne presahuje. Máme teraz partiu piatich, ktorých sme nominovali na Srdce na dlani (pozn. národné ocenenie pre dobrovoľníkov a dobrovoľníčky). U nich to už úplne prekročilo hranice doučovania. Prišli s vlastnými nápadmi, napríklad s premietaním filmov z Jedného sveta v Klubovni. Takže keby si prišla cez víkend, mohla by si nás nájsť pri pozeraní filmu alebo pri diskusii. Sami si vyberú film, zorganizujú diskusiu, zavolajú kamarátov a my prizveme študentov z univerzity. Aj takto u nás vyzerá dobrovoľníctvo.

Podľa mňa by to takto malo fungovať. Dobrovoľník sa s dobrovoľníctvom stretne cez program. Možno chce mať aj nejaký plusový bod v životopise alebo si to jednoducho vyskúšať. Väčšinu to však naozaj baví a napĺňa, takže s nami zostanú aj po skončení programu.

Stále im hovorím, že je super, keď prídu s vlastným nápadom. Dobrovoľníctvo by nemalo byť o tom, že si povedia: „Preboha, teraz idem do Klubovne, vôbec sa mi nechce.“ Chcem, aby sa tešili: „Dnes je piatok, idem do Klubovne, pretože tam robím niečo, čo ma posúva a baví.“

Rozhovor s dobrovoľníkom preto začínam tým, nech mi povie, čo ho baví a čo by chcel robiť. Veľakrát to ešte nevie. Vtedy navrhneme napríklad doučovanie. Keď je však s nami dlhšie, vie prísť aj s vlastnými nápadmi.

S dobrovoľníčkou Dominikou Vojtylovou (vľavo), ktorá bola v roku 2026 nominovaná na ocenenie „Srdce na dlani“.

Aj vaši dobrovoľníci a dobrovoľníčky sú mladí ľudia, ktorí sa ešte len učia zvládať náročné situácie. Ako ich pripravujete na to, s čím sa môžu pri práci stretnúť – napríklad keď pri doučovaní prídu na rad citlivé témy?

Všetci dobrovoľníci a dobrovoľníčky, ktorí k nám prídu, prechádzajú vzdelávaním. Majú ho na starosti naši metodici a metodičky – Lukáš Andrejčák, Terezka Gálová a Lucka Sivoková – a, samozrejme, aj naša koordinátorka dobrovoľníctva Anka Neplechová. Je to také uvedenie do dobrovoľníctva.

Mojou úlohou je mať s nimi taký vzťah, aby nám vedeli povedať, keď niečo robiť nechcú alebo sa im niečo nepáči. Aby sme si to spolu mohli prejsť a vydiskutovať. Samotné zaškoľovanie však majú na starosti naši metodici v Človeku v ohrození.

Čudovali sa, prečo to robia zadarmo

Do doučovania mladých z Ukrajiny si zapojila miestnych stredoškolákov a stredoškoláčky. Čo sa pri takomto stretnutí rovesníkov a rovesníčok z rôznych prostredí deje okrem samotného učenia?

Naši dobrovoľníci sú hlavne stredoškoláci. Keď začneme doučovať novú skupinu, takmer vždy sa deti z Ukrajiny čudujú, prečo to dobrovoľníci robia zadarmo. Pýtajú sa, prečo si radšej nejdú zahrať volejbal, basketbal, futbal alebo nejdú do kina. Je veľmi pekné vysvetľovať im: „Chcú vám pomôcť. Chcú, aby ste tu boli a aby ste sa tu aj vy cítili prijatí.“

Vnímam, že dobrovoľníci sú pre deti, ktoré doučujú, vzormi. Vidím to napríklad vtedy, keď za nami niekto príde a povie: „Už som zvládol testovanie a dostal som sa na gymnázium. Môžem vám na budúci rok pomôcť aj ja? Môžem skúsiť doučovať?“

Doučujú iba slovenčinu alebo aj ďalšie predmety?

Aj matematiku a angličtinu. Pripravujú sa na testovanie a prijímacie skúšky. Je veľmi pekné sledovať, že to spolu často ťahajú až do konca júna. Dieťa už zvládlo testovanie, prijali ho na strednú školu a mohlo by si vyložiť nohy, ale stretávajú sa ďalej. Potom to už smeruje skôr k hrám, do ktorých je zakomponovaná slovenčina. Je vidieť, že sa chcú stretávať a tešia sa na seba.

Stávajú sa z nich aj kamaráti a kamarátky?

Určite áno. Vždy ma hreje pri srdci, keď vidím, že si vymieňajú Instagramy alebo telefónne čísla.

Na začiatku som si hovorila, že budeme dávať chlapcov k chlapcom a dievčatá k dievčatám. Časovo to však nevychádzalo – keď mohli dobrovoľníčky, mali čas chlapci a opačne. Tak som si povedala, že to necháme tak.

Nakoniec tie skupiny fungovali úžasne, možno ešte lepšie, než keby v nich boli iba dievčatá alebo iba chlapci. Napríklad jeden dobrovoľník mal trochu obavy, čo bude robiť s „nudnými babami“. Potom však povedal, že boli super. Možno mu to zbúralo aj nejaké predsudky o dievčatách a ženách, s ktorými by takýto kontakt sám nevyhľadával. A fungovalo to aj opačne.

Mladým netreba do všetkého zasahovať a všetko im nalinajkovať. Niekedy treba niečo nechať aj na osud a môže to veľmi pekne dopadnúť.

Doma je stále Ukrajina

Spomínaš si na svoje začiatky práce s ľuďmi z Ukrajiny? Čo bolo pre teba nové alebo náročné a čo ti pomohlo lepšie im porozumieť?

Začiatky boli veľmi ťažké. Riešili sme jedlo a ja som sa veľa venovala aj zabezpečovaniu liekov. Prichádzali ľudia s vážnymi diagnózami, napríklad s epilepsiou, aj ľudia tesne po operáciách či takí, ktorí potrebovali operačnú liečbu dokončiť. Prvé týždne som v podstate celé strávila v nemocnici. Vždy som sa len vrátila do centra a prevzala si ďalšiu rodinu.

Pamätám si otca, dcéru a syna. Otec bol práve po operácii očí a potreboval silné očné kvapky. Dcéra mala nedokončenú operáciu nohy a syn silnú epilepsiu. Takmer sa hádali, koho mám zobrať ako prvého, pretože každý dával prednosť tým ostatným. Nakoniec sme ich zobrali všetkých a porozdeľovali sme sa.

Tie prvé týždne som strávila v žilinskej nemocnici a veľmi chcem vyzdvihnúť prácu našich lekárov a lekárok. Nemala som ani jeden zlý zážitok.

Keď porovnáš obdobie, keď si s nimi začínala pracovať, s dneškom, ako sa zmenilo to, s čím im pomáhate?

Odvtedy sa to úplne posunulo. Klasickú humanitárnu pomoc už v podstate neposkytujeme, dnes je to najmä o inklúzii, prijatí a začlenení do života v Žiline. Chceme, aby nechodili na aktivity iba do Klubovne, ale aby sme ich vytiahli aj do knižnice, divadla či na komunitné aktivity, ktoré organizujú iné organizácie v meste. Aby sa naozaj začlenili do života v Žiline.

Cítiš, že sa aj vďaka vašej práci cítia u nás Ukrajinci a Ukrajinky lepšie?

Áno, cítim to. Ale úprimne, myslela som si, že je to lepšie, než to v skutočnosti je. Veľmi ma prekvapilo, keď minulý rok odchádzal jeden študent z Ukrajiny, ktorý skončil univerzitu. Robili sme s ním rozhovor pre Človeka v ohrození a povedal, že okrem našej Klubovne sa tu vlastne nikde necítil prijatý.

Zamýšľala som sa nad tým. V našej Klubovni sa cítia prijatí, ale je mi veľmi ľúto, že za jej dverami to často nepokračuje. Necítia sa prijatí napríklad v školách. To je veľká téma.

Čím dnes najviac žijú mladí z Ukrajiny, s ktorými sa stretávaš? Čo by sme si pri bežnom rozhovore s nimi možno vôbec nevšimli?

Z tých, ktorých poznám, sa tu nikto necíti doma. Často sa dlho rozprávame o tom, či by už vedeli nazvať Žilinu domovom, ale nie. Doma je Ukrajina. Drvivá väčšina, ak nie všetci, ktorých poznám, by sa veľmi chcela vrátiť domov.

Mám tiež skúsenosť, že sa nechcú sťažovať. Aj keď sa im napríklad v škole deje nejaká neprávosť, nechcú zaťažovať ostatných. Stále sa tu cítia ako hostia na návšteve. Akoby si hovorili: „Som na návšteve, tak sa musím správať slušne, byť ticho a neozývať sa.“

Prekvapilo ich, koľko toho deti vedeli

Pracuješ aj s deťmi a mladými ľuďmi z marginalizovaných rómskych komunít. Ako vyzerá táto časť tvojej práce a čo sa pri nej učíš ty sama?

Pracujem s nimi menej, to sa nedá porovnať. Ale mám túto prácu veľmi rada. Ľudia, s ktorými sa stretávam, sú veľmi úprimní. Asi nikdy v živote som nedostala toľko komplimentov. Pochvália rúž, oblečenie aj to, čo ich učíš. Sú veselí, čo na srdci, to na jazyku. Dobre sa mi s nimi rozpráva a nie je s nimi nuda.

V mnohom sú aj veľmi talentovaní. Do týchto komunít sa snažím brávať aj dobrovoľníkov. Nie je to však také časté, pretože tieto aktivity prebiehajú mimo Klubovne. Aj dobrovoľníci hovoria, že im tieto stretnutia zbúrali predsudky. Nemysleli si napríklad, že deti budú také bystré, aké v skutočnosti boli.

Raz sme boli s rómskymi deťmi na univerzite a bolo úžasné, koľko toho vedeli a ako sa o veci zaujímali. Dobrovoľníci boli veľmi prekvapení. Mysleli si, že sa tam deti budú nudiť, a opak bol pravdou.

Čomu sa pri práci s deťmi a rodinami z rómskych komunít konkrétne venujete?

Čerstvo mám v hlave napríklad to, že som celý rok chodila do jednej komunity rozvíjať základné zručnosti prevažne rómskych žien. Bolo leto, takže prirodzene boli deti s nimi doma. Mne deti nikdy neprekážali. Brávala som tam aj dobrovoľníkov, ktorí deti aspoň zatiaľ zabavili a hrali sa s nimi. Vytiahli sme elektronické stavebnice aj rôzne spoločenské hry.

Robíme malé skupinové aktivity, ale aj väčšie komunitné podujatia. V komunitnom centre na Predmestí sme napríklad pripravili festival zdravia. Kreslili sme tiež vzdelávacie hry na chodníky. Pozvali sme dvoch maliarov, ktorí kreslili spolu s deťmi. Z mojej strany sú to najmä takéto jednorazové aktivity. Kolegyne sa, samozrejme, venujú aj zamestnávaniu, ale to je už iná téma.

Myslela som si, že toto budem učiť iba svojho syna

Spomínaš si na konkrétny moment, keď si si obzvlášť silno uvedomila, aký zmysel má tvoja práca?

Je ich niekoľko. Na jeden určite nikdy nezabudnem. Mladým v Klubovni stále hovorím, nech prichádzajú s tým, čo by tam chceli robiť. Veľmi ma dojalo, keď za mnou prišli študenti z univerzity, že ich čakajú štátnice, nemajú kravaty a nevedia si ich uviazať. Pýtali sa, či by som ich to nenaučila.

Myslela som si, že toto budem učiť iba svojho syna. Veľmi ma mrzí, že tu nemajú rodičov, ktorí by ich to naučili. Vtedy mi možno aj nejaká slza vypadla. Na jednej strane som bola rada, že ma s tým oslovili a takto ma vnímajú. Bolo pre mňa silné, že to chceli práve odo mňa. Na druhej strane mi bolo ľúto, že to robím ja, a nie ich rodičia.

Hovoríme o študentoch z Ukrajiny?

Áno. Minulý rok úspešne urobili štátnice. Nikto z nich na Slovensku nezostal, odišli do Kanady či do Francúzska.

Pozvali ťa aj na promócie?

Na promócie ma nepozvali, ale v ten deň sme boli poobede spolu a oslávili sme to. Tu sa dostávame aj k hraniciam. Nechcem ich prekračovať ani sa príliš citovo naviazať, ale niekedy sa to jednoducho stane.

Tie hranice si strážiš kvôli sebe alebo kvôli nim?

Hlavne kvôli nim. Trochu možno aj kvôli svojej rodine, ale najmä kvôli nim. Nechcela by som pre nich byť niečím ako mama alebo osobou, na ktorú sa príliš upnú. Chcela by som, aby bol náš vzťah kamarátsky.

Nie vždy sa to dá, ale myslím si, že sa nám v Žiline darí neprekračovať naše kompetencie a hranice. Na druhej strane sme práve my tými bezpečnými osobami, ktorým sa zdôverujú a ktoré sa im snažia pomôcť.

Uvedomila som si to napríklad v piatky. Doobeda mám porady a okolo obeda idem do Klubovne. Vidím slovenských študentov, ako odchádzajú s kuframi domov. Mrzí ma, že sú tu aj študenti, ktorí tu zostávajú celých päť či šesť rokov bez možnosti ísť domov. Preto máme v piatky poobede otvorenú Klubovňu pre študentov univerzity a bývame tam až do večera.

Mladých treba nechať hovoriť

Čo by si si želala, aby sa v Žiline podarilo vytvoriť alebo zmeniť, aby tu mladí ľudia z rôznych prostredí mali viac možností a cítili sa prijatí?

Chcela by som, aby sme v Klubovni robili aktivity, s ktorými prichádzajú sami mladí. A bola by som rada, keby sme to tak chceli všetci v Žiline. Aby sme im nediktovali, čo majú robiť, ale nechali ich prinášať to, čo je pre nich aktuálne a čo chcú riešiť. Určite by bolo dobré, keby bolo v Žiline viac takýchto bezpečných priestorov. Väčších, dlhšie otvorených a s lepším personálnym zabezpečením. Aby tam mohli mladí tráviť čas bezpečne. Hoci aj na mobile, ale v teple, s vodou a s dospelým človekom, ktorý ich vypočuje.

Čo vás v Klubovni čaká najbližšie?

Najbližšie dva utorky budeme robiť workshop pre strednú odbornú školu v Žiline na tému multikultúrnych tímov a nenávistných prejavov. S deťmi sa rozprávame o tom, že práca v multikultúrnom tíme je budúcnosť. Často už aj v škole majú spolužiakov a spolužiačky zo zahraničia a snažíme sa ich na túto tému scitlivovať. Robíme to spolu s informačnou kanceláriou pre obete trestných činov, ktorá sa venuje trestnoprávnej zodpovednosti v súvislosti s nenávistnými prejavmi.

A chystáme sa aj na **festival Jeden svet**. Máme skupinu piatich dobrovoľníkov, ktorí premietajú Jeden svet v komunitách v našej Klubovni, a chceme im ukázať, ako vyzerá samotný festival. Keď som im povedala, že ich beriem do Bratislavy na workshop, diskusiu a film, bola to obrovská radosť. Veľmi sa tešia. Možno tam načerpajú ďalšie nápady, ktoré potom prinesú do našej Klubovne.

Čo ste si vybrali z programu?

Keďže chodia do školy, návštevu sme naplánovali na sobotu 24. októbra. Začíname festivalovými raňajkami s workshopom. Potom si vybrali diskusiu na tému kolonializmu. Je to pomerne ťažká téma a diskusia bude v angličtine, ale dala som im na výber viacero možností a chceli práve túto. O štvrtej ideme na film **Yanumi** o brazílskom dievčati aj s diskusiou.

Sú veľmi dobrí debatéri a majú výbornú angličtinu. Myslím si, že je fajn, čo si vybrali. Ideme na to, čo chcú oni.

A na záver – odporučila by si knihu, film, seriál, podcast alebo spoločenskú hru, ktoré ťa ovplyvnili alebo môžu ľuďom priblížiť niečo z tvojej práce?

Hry hrávame veľmi často, ale ja nerada prehrávam (smiech), takže určite odporúčam kooperatívne hry, napríklad **Pandemic** či **Harryho Pottera**. V Klubovni hrávame aj komunikačné hry, **Dixit a Ikonikus** sú skvelé.

Z kníh ma naposledy oslovila jedna z nášho žilinského regiónu. Volá sa **Kde si sa vydala, tam si mlieko pýtaj**. Je výborná, dlho ma žiadna kniha takto neoslovila. Ide o príbeh z Poluvsia, dediny smerom na Rajec, a približuje život žien a rodín možno spred sto rokov. Ako to fungovalo aj nefungovalo. Je veľmi smutná, ale vychádza zo skutočných príbehov, ktoré autorka zozbierala. Je veľmi populárna a výborne sa mi čítala, hoci sa venuje náročným témam.

Mojím najobľúbenejším seriálom sú už dlhé roky **Sedmilhářky** (po anglicky Big Little Lies). Premýšľala som, či to môže nejako podvedome súvisieť aj s mojou prácou. Kniha aj seriál sú o vzťahoch, rodine a priateľstve. O tom, ako to môže dopadnúť, keď vzťahy fungujú, aj keď nefungujú.

Zaujíma ma všetko okolo mladých ľudí a veľmi veľa sa vzdelávam. Mám pocit, že som si pozrela azda všetky webináre od **IPčka, Zmudri či STORM-u**. Prihlasujem sa na všetko možné. Aj v ďakovnej reči som spomínala vzdelávanie, pretože ma pri práci s mladými neskutočne posunulo. Napríklad som sa naučila, že ich treba nechať hovoriť. Stále ma prekvapuje, s akými nápadmi a myšlienkami prídu, keď im dáš priestor. Naozaj ich treba nechať hovoriť a počúvať.

Nina Gubišová (jej vlastnými slovami)

Som mama, partnerka, sestra, dcéra, teta, kamarátka, kolegyňa skvelých ľudí, Žilinčanka, dobrovoľníčka a človek, ktorý sa stále rád učí nové veci. Hoci som vyštudovala informačné a riadiace systémy, život ma priviedol k práci s mladými ľuďmi v organizácii, ktorá pomáha – k práci, ktorá mi dáva zmysel a napĺňa ma. Keby som mohla vrátiť čas, nič by som nemenila, pretože verím, že som tam, kde mám byť.

https://clovekvohrozeni.sk/clovek-za-clovekom-nina-gubisova